

Sygn. akt II KO 67/17

POSTANOWIENIE

Dnia 5 grudnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Szewczyk

w sprawie **J.T.**

oskarżonego o czyn z art. 286 § 1 k.k. i inne

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 5 grudnia 2017 r.,

wniosku Sądu Rejonowego w W.

zawartego w postanowieniu z dnia 12 października 2017 r., sygn. akt XIV K (...), o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu ze względu na dobro wymiaru sprawiedliwości

p o s t a n o w i ł:

nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 12 października 2017 r., sygn. akt XIV K (...), Sąd Rejonowy w W. w oparciu o przepis art. 37 k.p.k. wystąpił do Sądu Najwyższego z wnioskiem o przekazanie sprawy o sygn. akt XIV K 502/17 do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w R..

Uzasadniając wniosek wskazano, iż oskarżony „jest osobą niepełnosprawną, poruszającą się na wózku inwalidzkim i nie jest w stanie ponieść kosztów specjalistycznego transportu i opieki, by stawić się na rozprawę główną w W.”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek o przekazanie sprawy do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w R. jest co najmniej przedwczesny.

Nie ulega wątpliwości, że kryterium „dobra wymiaru sprawiedliwości”, uzasadniające korzystanie z właściwości delegacyjnej na podstawie art. 37 k.p.k.,

przejawia się nie tylko w realnym zagrożeniu obiektywizmu w orzekaniu o odpowiedzialności karnej, lecz także w równie realnym zagrożeniu sprawnego i szybkiego przeprowadzenia postępowania sądowego, realizującego ustawowy postulat rozpoznania sprawy w rozsądnym terminie. Tym bardziej więc dobro wymiaru sprawiedliwości narażone jest na szwank wówczas, gdy w sprawie zawisłej przed sądem może w ogóle nie dojść do wydania orzeczenia kończącego postępowanie z powodu sytuacji życiowej oskarżonego, którego uczestnictwo w rozprawie jest obowiązkowe. Jeżeli możliwe więc jest usunięcie takiego niepożądanego stanu poprzez dopuszczenie odstępstwa od zasad wyznaczających właściwość sądu, to sprawę należy przekazać sądowi, przed którym oskarżony - uwzględniając jego sytuację - może się stawić.

W ocenie Sądu Najwyższego, Sąd Rejonowy, który wystąpił z opisaną inicjatywą nie dokonał ustaleń koniecznych dla oceny wskazanych okoliczności, leżących u podstaw sformułowanego wniosku.

Dotychczas Sąd Rejonowy w W. nie wykazał za pomocą dowodu z opinii biegłego, że stan zdrowia oskarżonego jest taki, iż wyklucza jego udział w rozprawie, bądź że wyklucza stawianie się przezeń w sądzie właściwym, odległym od miejsca zamieszkania, chociaż oskarżony może brać udział w rozprawie przed Sądem Rejonowym w R.. Okoliczność wskazywana przez Sąd wnioskujący, dotycząca niepełnosprawności oskarżonego, została potwierdzona zaświadczeniem lekarskim wystawionym w dniu 29.09.2017 r. (k- 1292) przez specjalistę chorób płuc, nie wynika z niej, że oskarżony nie może dojeżdżać, a może być sądzony w miejscu zamieszkania.

Należy pamiętać, iż odstąpienie od właściwości sądu do rozpoznania sprawy stanowi sytuację wyjątkową związaną z dobrem wymiaru sprawiedliwości, dlatego wniosek o przekazanie sprawy innemu sądowi równorzędnemu może być skuteczny tylko wtedy, gdy jego przesłanki faktyczne są rzeczywiście spełnione.

Uznając zatem, że aktualnie zebrany materiał dowodowy nie daje podstaw do stwierdzenia, czy istotnie zachodzi sytuacja, o której mowa w art. 37 k.p.k., Sąd Najwyższy nie uwzględnił wniosku.

as

